

Arrest

nr. 324 773 van 8 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. TOMAYUM WAMBO
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 6 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 april 2025 tot terugdrijving (bijlage 11) en de beslissing tot intrekking van een visum van 1 april 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. WAMBO TOMAYUM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. Decordier en T. Bricout verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker arriveert op 1 april 2025 met vlucht ET732 op de luchthaven in Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie neemt op 1 april 2025 een beslissing tot terugdrijving en een beslissing tot intrekking van een visum.

De beslissing tot terugdrijving, die verzoeker op 1 april 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Op 1 april 2025 om 11 uur, aan de grensdoorlaatpost BruNat, werd door ondergetekende, xxx de heer / mevrouw :
naam H. S. voornaam T.
geboren op [...] 1979 te KINSHASA geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)
houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer [...] afgegeven te MINAFFET op : 29.05.2023
houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Lubumbashi
geldig van 30.03.2025 tot 30.09.2025 voor een duur van 90 dagen
afkomstig uit Addis Abeba met [...] (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):
(...)
(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij legt een hotelreservatie. Hij legt een hotelreservatie van 01.04.2025 tot 03.04.2025 en een terugkeerticket dd. 20.04.2025 voor. Hij is niet in het bezit van bewijzen van logies voor zijn voorgenomen resterende verblijf tot 20.04.2025 in België. Verder is hij niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...). Hij kent buiten het Atomium ook geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf in België.
Afgaande op deze gegevens en vaststelling voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.
(...)”.*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot intrekking van een visum, die verzoeker ook op 1 april 2025 ter kennis wordt gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”*

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, dit is deze waarin de beslissingen zijn opgesteld (cf. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

Bijgevolg geldt in de voorliggende zaak het Nederlands als de proceduretaal.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot intrekking van een visum.

De Raad stelt vast dat inzake een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende wordt bepaald: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”* (eigen onderlijning).

Uit de samenlezing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat dus betrekking heeft op de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, en artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarin de beroepstermijn wordt geregeld, blijkt dat deze vordering tot schorsing enkel op ontvankelijke wijze 'in uiterst dringende noodzakelijkheid' kan worden ingeleid indien deze een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot voorwerp heeft (zie RvS 29 oktober 2024, nr. 16.074 (c)).

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van een visum – een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de wetgever niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten (cf. RvS 29 oktober 2024, nr. 16.074 (c)).

De beslissing tot intrekking van een visum, thans de tweede bestreden beslissing, kan niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden gekwalificeerd

Bijgevolg is de vordering niet ontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugdrijving

3.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering ingesteld binnen de tien dagen.

3.2. Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Zoals verzoeker aanvoert, bevindt hij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond. Aan de voorwaarde van hoogdringendheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.4. Verzoeker voert de schending aan van artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 13 van het EVRM en de "*principes généraux de droit administratif de bonne administration, en ce qu'il se décline en devoir de minutie, de prudence, de précaution qui impose à l'autorité administrative de préparer avec soin une décision administrative, de l'obligation de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause, du respect des droits de la défense et notamment du droit d'être entendu et de l'erreur manifeste d'appréciation*".

Waar verzoeker tevens de schending aanvoert van artikelen 14 en 34 van de Visacode, verwijst de Raad naar hetgeen wordt gesteld in punt 2 van dit arrest, zodat dit onderdeel van zijn middel niet dienstig is.

3.5. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, immers toegelicht dat een beslissing tot terugdrijving wordt genomen omdat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. De verwerende partij heeft verder een omstandige feitelijke uiteenzetting gegeven waarom zij tot deze conclusie komt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Waar verzoeker aanvoert dat de redenen die aanleiding gaven tot het nemen van de bestreden beslissing tot terugdrijving niet deugdelijk zijn en een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In zoverre de verzoekster een schending aanvoert van de *“principes généraux de droit administratif de bonne administration, en ce qu’il se décline en devoir de minutie, de prudence, de précaution qui impose à l’autorité administrative de préparer avec soin une décision administrative, de l’obligation de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause”*, doelt hij op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf; (...)”

De Raad wijst erop dat artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het derde en vierde lid van hetzelfde artikel van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat een vreemdeling die in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

Het vervullen van de voorwaarden inzake de binnenkomstdocumenten ontslaat verzoeker immers niet om bij binnenkomst te voldoen aan het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (eigen accentuering).

Dat verzoeker een visum verkregen heeft, neemt niet weg dat hij deze voorwaarden ook moet vervullen bij binnenkomst en dat hij alsnog kan worden teruggedreven in geval hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

3.7. Raad stelt uit nazicht van het administratief dossier vast dat de feitelijke overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing steun vinden in het grensverslag van 1 april 2025 dat werd opgesteld naar aanleiding van het horen van verzoeker. In dit verslag wordt onder meer het volgende vastgesteld: *“Betrokkene is gehuwd en vader van 3 kinderen, hij reist alleen en komt voor het eerst naar Europa. Hij verklaart geen familie te hebben in Europa enkel kennissen. Hij reist wegens toeristische doeleinden, doch opsteller stelt vast dat betrokkene niet in het bezit is van enige toeristische informatie of documentatie. Verder blijkt hij amper, buiten het atomium, toeristische trekpleisters te kunnen opnoemen welke hij wenst te bezoeken. Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie geldig van 1 tem 3 april, dit terwijl zijn retour voorzien is op dd 20 april.”*

Verzoeker stipt in zijn verzoekschrift aan dat hij over een hotelreservatie beschikte van 1 april tot 3 april 2025, maar toont hiermee niet aan dat de verwerende partij verkeerdelijk vaststelde dat hij niet in het bezit is van bewijzen van logies voor zijn voorgenomen resterende verblijf tot 20 april 2025 in België. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het zou volstaan de verblijfsomstandigheden gedurende een deel van het voorgenomen verblijf aan te tonen. Dit betoog vindt geen steun in de bewoordingen van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker uiteenzet dat deze reservatie hem de nodige tijd gaf om de verblijfsomstandigheden van zijn hotel te beoordelen en eventueel een verlenging van zijn verblijf in dit hotel te overwegen dan wel te veranderen, kan het volstaan te duiden dat hij hiermee niet aantoont dat hij bij de grenscontrole beschikte over documenten waaruit kon worden afgeleid waar hij gedurende de hele voorgehouden verblijfsperiode zou verblijven. Het is ook niet aannemelijk dat een vreemdeling die vanuit een ander continent naar Europa reist, bij aankomst nog niet zeker weet of hij een bijkomende hotelreservatie zal dienen te maken, waarbij hij het risico zou lopen te moeten vaststellen dat dit niet meer mogelijk is.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, heeft hij bij de grenscontrole op 1 april 2025 niet verklaard dat hij naar België kwam om familieleden te ontmoeten. Integendeel, in het grensverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, kan worden gelezen dat verzoeker verklaarde *“geen familie te hebben in Europa enkel kennissen”*, zodat niet kan worden voorgehouden dat de verwerende partij de aanwezigheid van familie in België in aanmerking had moeten nemen. De Raad benadrukt hierbij dat de wettigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Tijdens zijn gehoor in het gesloten centrum op 2 april 2025 verklaarde verzoeker dan weer hier enkele familieleden te hebben, maar niet bij hen te willen verblijven. Hij staft deze verklaring evenwel niet met een begin van bewijs. Wat er ook van zij, verzoeker slaagt er aldus niet in eenduidige verklaringen af te leggen over de aanwezigheid van familieleden in België en dus ook niet over zijn reisdoel. Waar hij bovendien zelf verklaart niet bij hen te willen verblijven, blijft de vaststelling gehandhaafd dat hij de omstandigheden van zijn voorgenomen resterende verblijf tot 20 april 2025 niet kan staven.

Wat betreft het doel van het voorgenomen verblijf, blijkt uit verzoekers verklaringen bij de grenscontrole enkel dat *“hij reist wegens toeristische doeleinden”*. Verzoekers bewering dat hij tijdens de grenscontrole ook zou hebben aangegeven familieleden te willen bezoeken, vindt geen enkele steun in het grensverslag, waaruit blijkt dat hij verklaarde geen familie te hebben in Europa. Ook verzoekers bewering als zou hij tijdens de grenscontrole naast het Atomium, ook melding hebben gemaakt van het Strijpmuseum en de Matongé wijk als toeristische bezoekplaatsen, vindt geen steun in het grensverslag, waarin wordt gesteld: *“Verder blijkt hij amper, buiten het atomium, toeristische trekpleisters te kunnen opnoemen welke hij wenst te bezoeken.”* Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van enige toeristische informatie of documentatie.

De verwijzing van verzoeker naar het digitale tijdperk doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat enkel papieren documentatie of informatie zou voldoen of wordt aanvaard; evengoed kan een vreemdeling zijn toeristisch reismotief staven met digitale informatie op digitale dragers, zoals een gsm. Verzoeker toont evenwel niet in concreto aan dat hij zulke informatie op zijn digitale dragers zou hebben, laat staan zou hebben getoond bij de grenscontrole.

Verder merkt de Raad op dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat een vreemdeling die vanuit een ander continent voor toeristische doeleinden naar België reist, in het bezit van een visum dat voor toeristische doeleinden werd afgegeven, een ruimer idee heeft van toeristische trekpleisters in België buiten het Atomium.

De bemerking dat verzoeker zou beschikken over cash geld en een kredietkaart, is niet dienstig, daar de verwerende partij dit niet in vraag heeft gesteld en de bestreden beslissing tot teruggrijping niet is gesteund op de overweging dat verzoeker op het ogenblik dat hij het Schengengrondgebied wou binnenkomen niet bij machte was om stukken voor te leggen waaruit kon worden afgeleid dat hij over voldoende financiële middelen beschikte. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoeker een stuk neer om aan te tonen dat hij over voldoende financiële middelen beschikt, maar dit doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het is het geheel van de feitelijke vaststellingen die op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk doen besluiten dat in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet beslist wordt dat verzoeker teruggedreven wordt. De verwerende partij kan in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet nagaan of de vreemdeling de omstandigheden en het doel van zijn verblijf kan staven. Wanneer een vreemdeling dan verklaart voor toeristische redenen naar België te komen, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij controleert waar verzoeker gedurende de hele voorgehouden verblijfsperiode zou verblijven; noch is het kennelijk onredelijk dat de verwerende partij controleert of de

vreemdeling toeristische info bij zich heeft en duiding kan geven bij zijn verdere reisplannen. Dit was *in casu* niet het geval.

Uit niets blijkt dat de verwerende partij de haar voorliggende gegevens zou hebben miskend. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij, gelet op de haar voorliggende elementen, niet op goede en redelijke gronden zou hebben besloten om verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren en hem terug te drijven of dat op incorrecte gronden toepassing zou zijn gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid, dat deze beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat ze als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd. Een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, noch een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht aangetoond. Een manifeste appreciatiefout blijkt *prima facie* evenmin.

Ook tot een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond van verzoekers toelichting niet worden besloten.

3.8. Verzoeker beroept zich tevens op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest.

Uit een lezing van het verslag van de grenspolitie (zie administratief dossier, grensverslag d.d. 1 april 2025) blijkt dat de verzoeker op 1 april 2025 op de luchthaven van Zaventem om 9 uur 23 werd gehoord door de bevoegde politiediensten in het Frans. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing pas nadien om 11 uur werd genomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker werd gehoord en de kans kreeg om zijn voorgehouden reisdoel en verblijfsomstandigheden aan te tonen. Uit het grensverslag kan worden afgeleid dat verzoeker de kans kreeg om zijn situatie toe te lichten. Verzoeker toont niet aan dat hij niet de kans zou hebben gekregen om voorafgaandelijk aan de beslissing tot weigering van toegang aan de grens met teruggrijping op nuttige wijze zijn opmerkingen kenbaar te maken. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat het hoorrecht, op zich of als onderdeel van de rechten van verdediging, in de ruimste zin van het woord, *in casu* werd miskend.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemeen en theoretisch betoog, doch niet concretiseert welke relevante gegevens hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hij laat na om concrete elementen bij te brengen die zouden toelaten te oordelen dat, mocht hij uitvoeriger of op een andere manier zijn gehoord, het besluitvormingsproces een andere uitkomst had kunnen hebben of de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

De verzoekster toont dus niet aan dat een eventuele miskenning van het hoorrecht *in casu* zou moeten leiden tot de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht blijkt op het eerste gezicht niet.

3.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. *In casu*, duidt verzoeker geen bepaling aan van het EVRM waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Bovendien lijkt dit betoog gericht tegen een inreisverbod waarvan geen sprake is in het administratief dossier.

De aangevoerde schending is dan ook niet dienstig.

3.10. Derhalve is het enig middel niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.11. Er is aldus niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden. De vaststelling dat niet voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarde van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. VANDEVORST

M. MAES TORRES LOREDO